

Julius Evola: Evropa - forma a předpoklady

Tradice budoucnosti byla obnovena na stránkách Dělského potápěče. Texty, které nevyšly knižně, budou postupně doplňovány.

Čtvrtý sešit Edice Fascikly navazuje téměř na předchozí (viz Dobrovolníci za Evropu). Julius Evola se zamýšlí nad problémy pevného základu, hlubšího smyslu a organičnosti evropského sjednocení, které nutně „vyžaduje vyšší cit než prostý nacionální pud“. Poukazuje na v dějinách poměrně vzácné příklady evropské jednoty a z konzervativně-revolučních pozic určuje formu a předpoklady pro její obnovu a trvání. Vymezuje se přitom nejen vůči demoliberálním a neomarxistickým pojetím, ale i těm koncepcím, které vzešly z poválečného protisystémového milieu (Mosley, Yockey-Varange, Thiriart aj.). Klíčové pojmy jsou: Evropská akce, řád, vůdce, aristokracie, „paras“, „vnitřní detoxikace“, říše, synergie, supranacionální, jednota v mnohosti atd. Poznámky a vysvětlivky podávají i tentokrát vcelku široký, byť nutně stručný přehled „nacionálního evropanství“.

Jak dál?

Evolův text vznikl hluboko v době „studené války“. To přirozeně vybízí ke srovnání s dnešní situací: Sny o rozpadu komunistického bloku a znovusjednocení Německa se staly skutečností. Avšak ideové vakuum EHS, které navázalo na to, co se podařilo vytvořit do roku 1945 pouze v hospodářské rovině, bylo při zrodu a vývoji EU ve značné míře vyplněno názorovými proudy a silami kořenicemi v různých formách trockismu.

Přistěhovalectví alogenních, podnícené druhy kapitalistickými a imperialistickými zájmy, se

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

tak pod nynějším „neotrockistickým“ dohledem mění v katastrofu přenárodnění našeho kontinentu. Křesťanské církve jim v tom asistují – z defenzivního postoje jakoby přešly na stranu svých někdejších nepřátel a čestné výjimky několika frakcí jsou bezmála na indexu. Americká vojenská přítomnost v Evropě pokračuje, byť kleště mezi Východem a Západem opět nahradila geopolitická linie Sever – Jih: vnější ohrožení Evropy teď přicházejí hlavně „zdola“. Tak by bylo možné pokračovat.

Otázka ovšem zní: Co z dosavadního sjednocování Evropy pod vlivem „liberálů“ (míněno především v americkém smyslu) je třeba chránit, co měnit a co ničit? Nacionalisté všech odstínů by se měli učit formulovat neukvapené, ostré odpovědi. Neboť formy minulosti pomáhají čelit budoucnosti!